

Vřbovka malokvetá pomáha

(Od doktora Dirka Arntzena z Berlína.)

Uvádžam list doktora Arntzena, praktického lekára, antropozofa:

„Nasledujúci opis vychádza z určitého chápania rastliny, ktorého inšpirátorom bol Rudolf Steiner, a iní biológovia a botanici ho ďalej rozviedli. Toto chápanie je vlastne obraz, ktorý sa volá: Obrátený, na tri časti členený človek. To značí, že korene rastliny zodpovedajú nervovo-zmyslovej organizácii človeka, najmä hlave, listová oblasť strednej časti, rytmickému systému, a kvety-plody látkovej výmene a končatinám.

Táto predstava, ako je to v živote so všetkým, sa nedá mechanicky použiť. Na každú rastlinu a takisto na každého človeka sa musí individuálne rozpracovať. Ale ak sme ju raz pochopili, aj keď spočiatku na zopár príkladoch, získame pevný, trvalý základ chápania vzťahov medzi človekom a rastlinou, ktoré sú ešte vždy trochu nejasné. Princíp tohto postupu ukážem na príklade. Zoberme si hamamel virgínsky (*Hamamelis virginiana* L.). Kvety vyrastajú priamo na kôre. Nie je tu normálna nadväznosť na listy. Kôra patrí k minerálnej oblasti koreňov. Vzniká tu situácia, kde sa „princíp látkovej výmeny“ kvetov napája priamo na „nervovo-zmyslový princíp“ koreň - kôra, bez „zdravého, normálneho“ vyrovnania cez listy. Takáto situácia vzniká u človeka (pravdaže, aj u zvieratá), napríklad keď má ranu, predovšetkým v análnej (konečníkovej) oblasti. Hamamel je model rany, hemoroidov.

V takejto situácii môže človek vydržať do konca života, a nebyť chorý; dá sa povedať, že žije z tejto výnimočnej situácie a cez ňu. Takže nám môže táto rastlina poslúžiť ako liečebný prostriedok. Ona nám vlastne ukazuje, ako možno za určitej situácie dlho žiť a nebyť chorý, a keďže takéto „situácie“ v živote existujú, čiže sú už aj čímsi duchovným, na hmotnosti a látke už tak veľmi nezaváži. Z toho si môžeme odvodiť pôsobenie zriadených liečiv v homeopatii. Ale teraz k vřbovke malokvetej Marie Trebenovej. Táto rastlina sa vyznačuje predovšetkým tým, že to, čo sa spočiatku môže považovať za obyčajnú kvetnú stopku, je v skutočnosti semenník, ktorý sa mení na tobolku, narastá, hrubne, predlžuje sa a mení farbu. V jeseni z neho vypadávajú semená. Existuje pomerne veľa druhov vřboviek a sú dosť rozšírené. Rastlina bohato kvitne a má veľa plodov, to značí, že sa silne prejavuje v tejto oblasti; listy, stonka a korene ustupujú do úzadia a z tohto pohľadu sú nezaujímavé. To všetko prenesené do súvisu s človekom znamená: hlavná pôsobnosť rastliny sa sústreďuje na dolnú časť tela, teda v podstate na močové a pohlavné orgány. Z iného hľadiska môžeme oblasť čriev úplne vynechať (tu sa uplatňujú skôr drogy vyznačujúce sa chuťou, napríklad horkosťou).

Semenník je podstatná, nápadná časť a leží vnútri. To treba chápať tak, že svojou polohou pripomína prostatu, predstojnicu. Vývoj plodu v jeseni poukazuje na jeseň človeka, jeho hojný výskyt na rovnako častý výskyt tejto choroby.

Podobne je to s melónom, tekvicou: spodný semenník sa po odkvitnutí obrovsky zväčší a takpovediac nevyhnutne pôsobí na močové orgány. Podobne aj hruška (*Pyrus*). A pre odborníkov: *Hypoxis rooperi* z Južnej Afriky, z ktorého sa získava silosterin, má tiež spodný semenník.

Pozoruhodný je jav, že niektoré dôležité urogenitálne rastliny, ako topol či bavlník (*Gossypium*), sa rovnako vyznačujú nápadnou tvorbou páperia. Vysvetlenie sme na to nenašli.

Najväčší účinok, ako píše Maria Trebenová, má rastlina, ak sa z nej **pripraví čaj**. Tento aromatický, vodný spôsob prípravy účinkuje na človeka v osobitnom smere, teda na jeho spodnú časť - močové ústroje. A čo je najdôležitejšie, vřbovka malokvetá pomáha! Srdečná vďaka znovuobjaviteľke dávno zabudnutej liečivej rastliny z Božej lekárne."